

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ. 1853.

ΤΟΜΟΣ Δ΄.

ΦΥΛΛ. 83.

MARIA.

(Εκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχεια. Ἴδε τοῦ ἀλλοῦ 82.)

ΣΤ΄.

Ὁ δόκτωρ δὲν εἶχε τῶντι ἀπατηθῆ περὶ τοῦ κόμητος, διότι τὸ πρῶμα τοῦ Λοανδιλλιέρου, τὸ ὅποιον κατ' ἀρχὰς ἐφαίνετο θανατηφόρον, ἐθεραπεύθη. Ἀμέσως μετὰ τὴν μετὸν Μωδράϊ μονομαχίαν, τὸν μετέφεραν εἰς τὴν οἰκίαν του, διότι τοὺς εἶχε διατάξει νὰ πράξωσι τοῦτο καὶ ἂν ἀκόμη ὑπῆρχε κίνδυνος ν' ἀποθάνῃ καθ' ὁδόν. Τὴν δ' ἐπαύριον τοῦ συμβάντος ἐστειλεν εἰς τὴν Μαρίαν τὴν παρτίτσιν του, ἥτις καὶ ἐγένετο δεκτὴ. Τοῦτο δὲ ἐπρόξενετο μεγίστην ἐντύπωσιν καθ' ἑλὴν τὴν ἀποικίαν. Πολλοὶ οἵτινες ἦσαν ἐχθροὶ τοῦ Λοανδιλλιέρου, καὶ τὸν ἐμίσησαν μάλιστα διὰ τὴν ἀδυσώπητον ὑπεροφίαν του, ὑπῆγον τότε νὰ ἐνωθῶσι μετ' αὐτοῦ· οἱ ἀποικοὶ τῷ ὤφειλον εὐγνωμοσύνην διότι

ὑπερασπίσθη τὰ δικιώματά των, καὶ χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ κατὰ βάθος τὴν ὑπόθεσιν, ἐκατηγόρουν φανερά τὴν Κ. Δ' Ἐναμβούκ, διότι ἔσωσεν ἀπὸ τὴν ἐσχάτην ποινὴν ὁμηρὸν φονεύσαντα τὸν κύριόν του, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ζωῆς του. Κρύφιος βραχμὸς ἐξασίλευεν ἐπὶ τῆς νήσου καὶ μέγας φόβος ὑπῆρχε διὰ τοὺς πάντας. Καὶ ὁμως ἡ Μαρία ἦτον ἥσυχος. Τί ἐμλεν εἰς αὐτὴν διὰ τὴν ἐκδίχσιν τοῦ Λοανδιλλιέρου, διὰ τὰς τεκταινομένας ἰσως συνωμοσίας καὶ τοὺς κινδύνους ὑπὸ τῶν ὁποίων περιετοιχίζετο ὁ Μωδράϊ ἦτον ἐκεῖ, διὸ καὶ δὲν ἐφοβεῖτο τίποτε. Βλέπουσα αὐτὸν πόσον ὑπερήφανον, πόσον γενναῖον, πόσον ἥσυχον, καὶ πόσον ἀφωσιωμένον, ἐπανεύρισκε τὴν ἀσφάλειαν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἄλλοτε, ὅτε ἔζη ἰσχυρὰ καὶ σεβαστὴ, ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ἀπολύτου τοῦ διοικητοῦ ἐξουσίας.

Ἦτο φαίνεται προωρισμένον νὰ ὁμοιάζῃ καθ' ὅλα ἡ τύχη τῆς Μαρίας τὴν τύχην βασιλίσσης τινὸς, ἥτις κυρία καὶ αὐτεξούσιος, δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐνωθῇ δημοσίως μετὸν ἐκλεκτόν της. Νύκτα τινὰ ὁ Μωδράϊ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ παρεκκλήσιον, ὅπου ὁ παπᾶ Πέτρος τοὺς ἐπερίμεναν. Ὁ γάμος των εἶχε μάρτυρας τὸν δόκτωρα Ἰάνσωνα καὶ εὐγενῆ τινα τῆς οἰκίας τῆς Κυρίας Δ' Ἐναμβούκ, καὶ πόσον καλῶς εἶχον λάβει τὰ μέτρα των, ὥστε κανεὶς δὲν ὑπο-

πτεύθη τὸ παραμικρὸν, οὐδ' αὐταὶ αἱ θεραπαινίδες τῆς μικρᾶς βασιλίσσης· μόνη ἡ Παλῆδα ἠγρύπνει καὶ ἐπρόσμενεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς κυρίως τῆς. Τὴν αὐτὴν νύκτα, ἄλλη σκηνὴ οὐχ ἦτον μυστηριώδης συνέβαινεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λοανδιλλιέρου, καὶ ἐνῶ ὁ παπᾶ Πέτρος ἐψάλλε τὴν λειτουργίαν τοῦ γάμου, μυστικὴ συνέλευσις συνεκροτεῖτο παρὰ τῷ Λοανδιλλιέρῳ, ὅστις πάντοτε πάσχων ἀπὸ τὴν πληγὴν του, δὲν εἶχε φανῇ εἰς τὸ φρούριον τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

ὑπὸ τὰ ὀχυρώματα τοῦ φρουρίου ὑπῆρχε μικρὸν τι δῶμα, συγκοινωνοῦν μὲ τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ φρουρίου δωματία. Ἐν αὐτῷ ἔμεινε στιγμιζίως ἡ Μαρία, ἐξελθοῦσα τοῦ παρικλησίου· διὰ μὲν τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν τῆς ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Λοανδιλλιέρου, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ἐκράτει τὸ κρήδεμνόν τῆς, τοῦ ὁποίου αἱ πτυχαὶ ἐκυμάτιζον περίξ τοῦ σώματός τῆς. Ποτὲ, καὶ κατ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀκτινοβόλον ἀνθρωπότητα τῆς πρώτης αὐτῆς ὠριότητος, δὲν ἦτο τόσον θελκτικὴ ὅσον τὴν στιγμὴν ταύτην. Ἡ ἀδυναμία τῆς προσέθηκε νέον εἰς αὐτὴν θέλητρον, ἡ δ' ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου τῆς διακεχυμένη γλυκεῖα ὠχρότης, ἐφαίνετο λαμπρύνουσα ἔτι μᾶλλον τὴν θείαν καλλονὴν των. Προσῆλθωσαν ἐπὶ τοῦ Μωδράῦ τοὺς πλήρεις μελαγχολίας καὶ χαρᾶς ὀφθαλμούς τῆς· ἡ αὐτὴ ἰδέα κατεῖχεν ἀμφοτέρους· ἐτυλλογίζοντο ἄλλον τινὰ καιρὸν, ἤδη πολὺ μεμακρυσμένον ἀπὸ αὐτοῦ, τὸν καιρὸν τῶν πρώτων αὐτῶν ἐρώτων.

— Δὲν σὲ φαίνεται, Ἑρρίκε, τῷ εἶπεν, ὅτι τὸ παρελθὸν δὲν ὑπῆρξε ποσῶς, ὅτι χθὲς ἀκόμη ἐκβῆκα ἀπὸ τὸ μοναστήριον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ ὅτι πρὸ ὀλίγου ὑπανδρεύθημεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου;

— Ὡ! φιλτάτη μου! ἀπεκρίθη ὁ Μωδράῦ μὲ συγκίνησιν, ἔχεις δίκαιον.

— Πλὴν τὴν τὰ ἐλησμονήσα ὅλα. . . Εἶμαι εὐτυχὴς! εὐτυχὴς! ἠνωμένοι διὰ παντός! ἐψιθύρισεν ἡ Μαρία, στηρίζασα τὸ μέτωπόν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Μωδράῦ.

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, ἡ δὲ ἐξ ἀνατολῶν πνέουσα αὔρα ἔφερεν ἀπὸ τὸ μέσον τῶν γαιῶν τὰς θερμὰς εὐωδίας τῶν ἀνθισμένων καρυσφύλλων. Αἰφνης τις κασιχὲ τὸ μόνον δένδρον τοῦ ὁποίου τὰ πράσινα φύλλα ἐσκίαζον τὰ τεῖχη τοῦ φρουρίου, ἐταράχθη κινηθεῖσα ἀπὸ τὴν λεπτὴν αὔραν, οἱ δὲ μαυροὶ τῆς κλωῆς συνεκρούσθησαν τρυχέως. Ἡ Μαρία ἐφρικίασε.

— Πόσον μαῦρος εἶναι ὁ οὐρανὸς ἐκεῖ κάτω! πόσον πνιγνὸς εἶναι ὁ ἀήρ! ἐψιθύρισεν αὐτὴ ἡ νύξ ὁμοιάζει μὲ μίαν ἄλλην ὀλεθριωτάτην ἣτις ἐξημέρωσε τρομερά!!! . . .

— Ἡ νύξ αὕτη εἶναι ὠραία, ἡ ὠραιοτέρα τῆς ζωῆς μου! ἀπεκρίθη ὁ Μωδράῦ θλίψας ἐπὶ τοῦ στήθους του τὰς ἠνωμένας χεῖρας τῆς Μαρίας· ἄρες τοὺς τρόμους σου, τὰς ὀλεθρίας ταύτας ἀναμνήσεις. . . ἄς γίνωμεν τέλος πάντων εὐτυχεῖς. . .

Ἡ ἐπαύριον ἦτο κυριακὴ, καὶ ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας ὁ παπᾶ Πέτρος μετέβη εἰς τὴν ἐνορία-

κὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ὁρμου, διὰ νὰ ἐξομολογήσῃ τοὺς μέλλοντας νὰ μεταλάβωσιν. Ἀλλ' ἐναντίον τῆς συνθείας του, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ φρούριον πρὶν ψάλλῃ τὴν μεγάλην λειτουργίαν. Ἡ Μαρία εἶχε πρὸ ὀλίγου μεταβῇ εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου εὔρε τὸν δόκτωρα.

— Μήπως, πάτερ μου, ἔχετε νὰ μὲ ἀναγγεῖλετε καμμίαν κακὴν εἶδησιν; εἶπεν ἡ Μαρία, ἰδοῦσα ἐξερχόμενον τὸν μοναχόν, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἀνῆγγελλε κάποιαν παραχρῆν.

Ὁ μοναχὸς ἐστάθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι δὲν θὰ ἦτο κανεὶς ἄλλος παρών, ἔπειτα δ' ἔκαμε σημεῖον εἰς τὴν Παλῆδαν νὰ σταθῇ ἐκεῖ ὡς σκοπός.

— Κυρία, εἶπε πλησιάζεις τὴν Μαρίαν, συνωμοσίᾳ μέλλει νὰ ἐκτραπῇ σήμερον, ὑστερον ἀπὸ δύο ὥρας, μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας. . . Ἡ θεία πρόνοια ἠδρόκησε νὰ πληροφορηθῶ περὶ τούτου· θέλουν νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὸν μαρκεσίον, θέλουν νὰ τὸν φονεύσουν. . .

— Καὶ ποῖος ἐπεφορτίσθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν δολοφονίαν ταύτην; ἠρώτησεν ἡ Μαρία μετὰ τόνου καὶ ὠχρίασσά.

— Ἐνας συγγενὴς τοῦ Βαλλιαρδέτου· θὰ τὸν ὑδρίσῃ ἐξερχόμενον τῆς ἐκκλησίας, ὅπου περιμένουν νὰ τὸν ἴδουν μὲ τὴν συνοδίαν σας. Δὲν θὰ τὸν ἀφήσουν καιρὸν νὰ λάβῃ τὸ ξίφος, ἀλλὰ θὰ ἐπιπέσουν κατ' αὐτοῦ καὶ εἴκοσι χεῖρες θὰ τὸν πληγώσουν συγχρόνως.

— Καὶ ὁ προπαρασκευάσας τὴν ἐνδραν ταύτην, εἶναι ὁ κόμης; ἀνέκραξεν ἡ Μαρία, ὁ κόμης; αὐτός, αὐτός, πάτερ μου; Ὡ! τὸν ἐνόμιζα ἀνάξιον τοιαύτης αἰσχρᾶς πράξεως.

— Μάλιστα, ἐκεῖνος εἶναι, ἀλλ' ὅχι μόνος του. Οἱ ἄποικοι νομίζουν ὅτι μὲ τοῦτο θὰ ἐνεργήσουν δικαιοσύνην μὲ τὰς ἰδίας των χεῖρας. Ἐθεώρησαν τὸ συμβᾶν μὲ μανιώδη ἀγανάκτησιν. . . Κυρία! εὐρίσκεσθε εἰς ἄευσσον! πᾶν ὅ,τι προσέδωκα πλησιάζει νὰ γίνη.

Ἄλλ' ὁ Μωδράῦ εἶναι ἄνθρωπος φρόνιμος, ἄνθρωπος πιστός. . . Ὡ! μᾶς ὑπερασπισθῇ, θὰ μᾶς σώσῃ.

— Δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα θέλουν καὶ αὐτοὶ νὰ ἐλευθερωθοῦν πρῶτον ἀπὸ αὐτόν. Καὶ ἐπομένως, δὲν πρέπει ν' ἀγνοῇτε, Κυρία, ὅτι τοῦ μαρκεσίου ὅλη ἡ ἰσχὺς συνίσταται εἰς τὴν ἀτομικὴν του ἀνδρίαν, εἰς τὴν ἀρσίσωσίν του. Αἱ συνοδεύσασαι τὴν ἐνταῦθα ἀφίξίν του περιστάσεις θέλουν ἐμποδίζει πάντοτε νὰ λάβῃ ἰσχυράν ἐπὶρροήν. . . ὁ κόμης Λοανδιλλιέρους γνωρίζει τοῦτο πολὺ καλά. . . θριαμβεύει.

— Καὶ τότε λοιπὸν τί νὰ κάμωμεν; τί νὰ κάμωμεν; ἀνέκραξεν ἡ Μαρία ἐντρομος. Δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ εἶπω εἰς τὸν Μωδράῦ εἰς ποῖον κίνδυνον εὐρισκόμεθα, διότι ἤξεύρω ὅτι θὰ τὸν ἀφῃψήσῃ.

— Τὸν ἐμποδίζωμεν εὐκόλως νὰ μὴν ὑπάγῃ σήμερον τὸ πρῶτ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ὁρμου, εἶπεν ὁ δόκτωρ, ἀλλ' αὐτοὶ θὰ περιμένουν ἄλλην ἀρμοδίαν περίστασιν.

— Θέλω περιτοιχίσαι τὸν Μωδράῦ μὲ τὴν φρουράν μου. Καὶ ἔπειτα, ὑπάρχει ἐνταῦθα καὶ κάποι

δικαιοσύνη, καὶ δύναμαι ἀκόμη νὰ συλλάβω καὶ τιμωρήσω ὅσους ὑποβάλλουν τὴν ἀτάσιν καὶ τὴν δουλοπονίαν.

— Ὅχι, δὲν δύνασθε τοῦτο, κυρία, ἀνέκραζεν ὁ μοναχὸς· δὲν πρέπει νὰ συλλογίζεσθε προσβολάς· διότι τότε χάνετε τὸ πᾶν, ἴσως καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν σας, χωρὶς νὰ σώσετε τὸν Μωδράῦ. Μὲ ἐφάνέρωσαν ὅλην τὴν συνωμοσίαν . . . ἀκόμη καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς οἰκίας σας ἄνθρωποι μετέχουν αὐτῆς τῆς πράξεως. . . . Δὲν ἠμπορεῖτε πλέον νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῆς ἐνορίας· οἱ τῶν συνοικιῶν τοῦ Ἱεροκλήρου, τοῦ Συνεδρίου, καὶ τοῦ Λαμντίνου, ἦσαν αὐτὴν τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λοανβιλλιέρου, καὶ ἐγγυήθησαν διὰ τοὺς ἐπιλοίπους. Ὅλη αὕτη ἡ ῥαδιουργία μὲ τόσῃν φρόνησιν καὶ ἐχεμυθίαν ἐξυφάνθη, ὥστε ἀπηρτίτο θεῖα εὐδοκία διὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψωμεν . . . Ἐνας Ἰσπανὸς μὲ τὰ ἐξωμολογήθη ὅλα. Διὰ νὰ σᾶς πείσω περὶ τοῦ καταπεύγοντος καὶ τοῦ μεγέθους τοῦ κινδύνου, δὲν ἔχω εἰμὴ μίαν λέξιν νὰ σᾶς προσθέσω· ὁ κόμης εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς συνωμοσίας, διευθύνει τὸ πᾶν· τὸν γνωρίζετε, καὶ ἤξεύρετε ἂν ἦναι ἄνθρωπος ν' ἀναβάλλῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸν σκοπὸν του, καὶ νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν ἐχθικότησιν του.

Ἐνῷ ὁ μοναχὸς ὠμίλει, ἡ Μαρία ἐβάδιζεν ὠργισμένη, μὲ τὸ βλέμμα ἀκίνητον καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας· ἐνίοτε δὲ ἐστέκετο ἐμπροσθεν τοῦ παραθύρου.

— Πρέπει νὰ σώσωμεν τὸν Μωδράῦ, εἶπε, καὶ διὰ νὰ τὸν σώσωμεν, ἐν μόνον ἔχομεν . . . τὸ Σαιν Μάλο ἐκπλέει αὐριον κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

— Θέλετε λοιπὸν ν' ἀναχωρήσετε διὰ τὴν Γαλλίαν; θέλετε νὰ ἐπιστρέψετε ἐκεῖ, κυρία; ἠρώτησεν ὁ μοναχός.

— Ὅχι, ὄχι ἐγὼ, πάτερ μου, ἀλλ' ὁ Μωδράῦ . . . Θέλω τῷ ἐμπιστευθῆ τὸν υἱόν μου· καὶ σεῖς ὁ ἴδιος θέλετε τὸν συνοδεύσει, ἐφωδιασμένος μὲ μίαν ἀναφοράν πρὸς τὸν βασιλέα. Ἐγὼ θέλω μείνει ἐνταῦθα, θέλω μείνει μόνη, χωρὶς νὰ φοβηθῶ μήτε τὸν κόμην, μήτε κανένα τῶν ἐχθρῶν μου, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ καλοκαγαθία τοῦ βασιλέως θέλει βελτιώσει τὴν κατάστασιν ταύτην.

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ μοναχός βαθέως ἐκπεπληγμένος.

— Αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας θέλω σᾶς ἐγχειρίσει, θὰ σᾶς πληροφορήσουν δι' ὅλα, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία ἡσυχῶς. Καὶ ἤδη, πάτερ μου, ἐπιτρέψατε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ὁρμου, μετὰ μίαν ὥραν θέλω ἔλθαι καὶ ἐγὼ ἐκεῖ.

Ὅτε ὁ παπᾶ Πέτρος ἐξῆλθεν, ἡ Μαρία ἐπλησίασε τὸν δόκτωρα.

— Ἰατρὲ, τῷ εἶπε, δὲν θέλω ν' ἀποχαιρετίσω τὸν Μωδράῦ.

Καὶ μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ἡ γενναιοψυχία τὴν ἐγκατέλειπεν αἰφνης καὶ παρεδόθη εἰς δάκρυα.

— Ὅχι, ἐπανελάθε, δὲν θὰ τὸν ἴδω πλέον, δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω τοῦτο χωρὶς ν' ἀποθάνω. Καὶ παρ' ἐκτὸς τούτου δὲν θὰ δυνήθω νὰ τὸν ἀπατήσω, θὰ μαντεύσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ θελήσῃ νὰ μείνῃ . . .

Ὅχι, ὄχι, νὰ φύγῃ! νὰ φύγῃ! πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς του! . . . τί ἀνόητος ἦμην! νὰ κάθημαι νὰ πιστεύω ὅτι ὁ Λοανβιλλιέρους δὲν ἠθέλην ἐκδικῆσαι ἐαυτόν! . . . Ὡ! βέβαια θὰ ἐρόνευε τὸν Ἑρρίκον . . . Ἀλλ' ὅταν μείνω μόνη, δὲν τὸν φοβοῦμαι πλέον. Δὲν ἐπολέμησα ἤδη μὲ τὴν ἐπιβρόχην του, μὲ τὴν φιλοδοξίαν του, μὲ τὸν ἔρωτά του; . . . καὶ ἐπειτὰ θὰ ἔλθῃ τέλος πάντων καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἀπολυτρώσεώς μου . . . ἀλλὰ τώρα μόνον διὰ τὸν Μωδράῦ πρέπει νὰ σκεφθῶ . . . Ἰατρὲ, ὑπάγετε νὰ τὸν εἴρατε· εἰπῆτέ τον νὰ ἐπιβῇ ἀμέσως εἰς τὸ Σαιν Μάλο καὶ ἐκεῖ νὰ περιμένῃ ἐπιστολήν μου· εἰπέτε τον ὅτε τῷ ἔκρυψα σχέδιόν τι τὸ ὁποῖον εἶχα κατὰ νοῦν ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεώς του, καὶ ὅτι θέλω τὸ γνωστοποιῆσαι εἰς αὐτόν· εἰπέτε τον, ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς μου, περὶ τῆς εὐτυχίας μας. Ὡ! θὰ μὲ πιστεύτῃ, θὰ ἀναχωρήσῃ . . . ὑπάγω νὰ στείλω εἰς τὸν πλοίαρχον τὰς διαταγὰς μου. Ἰατρὲ, προσέξατε μὴν ἀφῆσετε τὸν Μωδράῦ, καὶ ἐμποδίσατέ τον νὰ ἀποδῇ εἰς τὴν ξηράν. Ὑπάγετε, παλαιέ μου φίλε, εἰς ὑμᾶς ἐμπιστεύομαι.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, φωνὴ ἠκούσθη εἰς τὴν πρώτην αἵθουσάν· ἡ συνοδία τῆς Κυρίας Δ' Ἐνσμβούκ συνήρχετο διὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Ἐκεῖνος εἶναι! ἐψιθύρισεν ἡ Μαρία τρέχασα πρὸς τὸν θάλαμόν της. Ὡ Θεέ μου! δός μοι δύναμιν καὶ γεναιότητα!

— Θέλω σᾶς ὑπακούσει, κυρία, εἶπε ζωηρῶς ὁ δόκτωρ· μείνατε ἡσυχᾶς, τὰ ἐνόησα ὅλα.

Ὀλίγην ὥραν μετὰ ταῦτα, ἡ Μαρία ἀνέβη εἰς τὸ φορεῖον της διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ὁρμου. Ἐκράτει τὸν υἱόν της εἰς τὰ γόνατά της· ὅλη ἡ συνοδία της τὴν ἠκολούθει, τὸ δὲ σῶμα τῶν φυλάκων προηγεῖτο τοῦ φορείου της. Ἡ πομπὴ αὕτη δὲν ἐξετελεῖτο, εἰμὴ κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς, καὶ ἕκαστος παρετήρει μὲ κάποιαν ἐκπληξιν τὴν πανηγυρικὴν πομπὴν τῆς μικρᾶς βασιλίσσης. Ἡ ἐκκλησία ἦτο ἤδη μεστή, τὸ στενὸν περιούλιόν της μόλις περιελάμβανε τοὺς καλουμένους προνομιούχους, ἄνθρωπους καθαρᾶς λευκῆς γενεᾶς, οἱ δὲ μαῦροι καὶ οἱ δοῦλοι, ἴσταντο ἔξω, καὶ ἤκουον μακρόθεν τὴν λειτουργίαν, ὡς ἄλλοτε ἐν Εὐρώπῃ οἱ ἀφωρισμένοι. Εἰσερχομένη ἡ Μαρία παρετήρησε τὸν κόμην ἐν μέσῳ πολυαριθμοῦ ὁμάδος· ἦτον ἀκόμη πολὺ ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος, ἀλλὰ τὸ μέλαν καὶ ζωηρὸν βλέμμα της εἶχε πάντοτε τὴν αὐτὴν ἑκφράσιν ζωηρᾶς ἐνεργητικότητος. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐφάνη ἡ Μαρία, ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς αὐτήν, καὶ βαθυστάτη σιωπὴ ἐβασίλευεν εἰς τὸν ναὸν. Ὁ Λοανβιλλιέρους διὰ ταχέως ὡς ἡ ἀστραπὴ βλέμματος ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν Μωδράῦ.

— Δίκατε Θεέ! ἐψιθύρισε σφίγγων τὰς χεῖρας τοῦ Ρακίωνος, δὲν τὸν βλέπω! δὲν ἦλθεν!

Ἡ Μαρία διῆλθε τὸν ναὸν βραδέως βήμασι, καὶ ἐλθοῦσα ἐγονυπέτησε μὲ τὸν υἱόν της εἰς τὸ προσκυνητᾶριον τὸ δι' αὐτὴν ἡτοιμασμένον ἐμπροσθεν τῆς Ἀγίας Τραπέζης.

Ἦδη ὁ παπᾶ Πέτρος εἶχε λάβει τὰς ὁδηγίας του.

σπρίν δὲ ἀρχίστη τὴν λειτουργίαν, ἐστάθη εἰς τὴν βαθμίδα τοῦ βωμοῦ, καὶ στραφείς πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, εἶπεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ· « Ἀδελφοί μου, ἐνωθήτε νοσῶς με τὴν ἀγίαν θυσίαν τὴν ὁποίαν μέλλω νὰ προσφέρω, καὶ ζητήσατε ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ τὰς εὐλογίας τοῦ ἐπὶ τοῦ νεαροῦ τούτου τέκνου καὶ ἐπὶ τῆς μητρὸς του. Σήμερον ἡ Κυρία χωρίζεται ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς διὰ νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου μέλλει ν' ἀνατραφῇ, συμφώνως μετὰ τὴν τελευταίαν θέλησιν τοῦ μακαρίτου πατρὸς του, ἄλλοτε κυριάρχου τῆς νήσου ταύτης. Ἄς δευθώμεν, ἀδελφοί μου, ὅπως ὁ Θεὸς φυλάτῃ καὶ προστατεύῃ τὴν χήραν καὶ τὸν κληρονόμον τοῦ δικαιοῦ Δ' Ἐναμβούκ. » Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας ὁλόκληρος ἡ ὁμήγυρις συνεκινήθη, ὧν δὲ τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὴν Μαρίαν.

— Μάλιστα, εἶπεν αὕτη, ὁ υἱός μου ἔρχεται νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσῃ· δὲν θὰ ἐπανέλθῃ ἐνταῦθα, εἰμὴ μετὰ πολλὰ ἔτη, ὅταν γίνῃ πλέον ἀνὴρ. Τότε δὲν θέλει διαψεύσει τὸ αἶμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατὰγεται, θέλει ἐνθυμηθῇ τὰ παραδείγματα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐκκληροδότῃ τῷ πατρί τῷ ἡδὴ τὸν ἐμπιστεύομαι εἰς ἀτραλὲς χειρᾶς· ἡ πανασιότης τοῦ ὁ παπᾶ Πέτρος καὶ ὁ μαρκίσκος Μωδράϋ τὸν φέρουν εἰς Γαλλίαν.

Κατὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην διακοίνωσιν, συγκίνησιν τις παρατηρήθη εἰς τὴν περιστοιχίζουσαν τὸν Λοκνβιλλιέρων συνάθροισιν· ὅλα τὰ κατηρῆ καὶ σοβαρὰ ταῦτα πρόσωπα ἐστράφησαν εἰς τὸν κόμητα, ὅστις μειδιάσας μετὰ γαλήνιον ἥθος, ἐγανυπέτησεν ἀπαρχῶς διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν λειτουργίαν. Ἡ δυστυχὴς Μαρία ἐδέετο καὶ ἐθρίνει γονυκλινῆς ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ, αἱ δὲ ψυχραὶ καὶ τρέμουσαι χεῖρες τῆς ἐβλίσθον τὰς τοῦ υἱοῦ τῆς, τῷ ὁμίλει δὲ πολὺ σιγῶς διὰ ν' ἀνακουφίσῃ τὴν καρδίαν τῆς.

— Ἀ! τέκνον μου, τέκνον μου, ἔλεγε, με ἀρίνεις μόνον ἐδῶ, μόνον καὶ ἔρημον! Δύμιον θὰ με ζητήσῃς, θὰ με φωνάζῃς . . . ἀλλ' ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον σὲ ἐμπιστεύομαι θὰ σὲ ἀγαπᾷ ἐπίσης . . . ἂν σὲ ἀπειλήσῃ τις κίνδυνος, θὰ σὲ ὑπερασπισθῇ, θὰ σὲ σώσῃ· μετ' ὀλίγον θὰ εὐμελῆς μαζὶ τοῦ εἰς τὴν ὠρχίαν ἐκείνην χώραν, τὴν ὁποίαν τόσον ἡγάπησα καὶ ἐπαθύμῃσα· τότε παρακάλει τὸν Θεόν, ἀθῶν καὶ ταλαίπωρον τέκνον μου! παρακάλει τὸν διὰ νὰ δυνήθῃ ἡ μήτηρ σου νὰ ἐλθῇ νὰ σὲ εὕρῃ!

Ὅταν ἡ λειτουργία ἐτελείωσεν καὶ ἡ Μαρία ἐξῆλθεν κρατοῦσα τὸν υἱὸν τῆς ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἔδραμον πολλοὶ περὶ αὐτὸν· αἱ γυναῖκες ἐκλαίον παρατηροῦσαι τὸ ὠρχίον ἐκεῖνο παιδίον, τὸ ὁποῖον προσέκλινε πρὸς αὐτὰς, μειδιῶν μετὰ ἥθος ἡγεμονόπαιδος. Ἡ εἰδησις τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Μωδράϋ καθυσχάλασεν αἰφνης τὰ πνεύματα, καὶ ἡ μικρὰ βασιλισσα ἔλαθε καθ' ὁδὸν δείγματα συμπαθείας, ὁποῖα δὲν τῇ προσέφερον ὀλίγας ὥρας πρότερον. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ὑπεβλήθη μετὰ γυναιότητα εἰς τὴν θυσίαν· ἐπανελθούσα εἰς τὸ φρούριον, ἔγραψεν εἰς τὸν Μωδράϋ, ἡ δὲ ἐπιστολὴ τῆς ἐμπεριείχε τὰς ἀκολουθοῦσας μόνον λέξεις· « Πρέπει ν' ἀποχωρισθώμεν, ἔρριξε· ὁρῶμεν νὰ ὑποβληθώμεν εἰς τὴν προμερὰν ταύτην δυστυχίαν, διότι

πρόκειται περὶ τῆς ἀσφαλείας μου, περὶ τῆς ζωῆς μου ἰσως· ὁ παπᾶ Πέτρος θὰ σὲ τὰ εἶπῃ ὅλα. Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! διὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἐρωτός μου, ἀναχώρησε! ἡ σύζυγός σου σὲ παρακαλεῖ γονυκλινῆς! Σὲ ἐμπιστεύομαι πᾶν ὅ,τι προσφιλέστερον με μένει εἰς τὸν κόσμον, τὸν υἱόν μου . . . Καθῆκον ἱερὸν μ' ἐμποδίζει τοῦ νὰ σὲ ἀκολουθήσω· ὁφείλω νὰ δώσω λόγον εἰς τὸν βασιλέα καὶ εἰς τὸν διοικητὴν Δ' Ἐναμβούκ περὶ τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς μου· ἀλλ' ἐλπίζω καὶ περιμένω τὴν στιγμὴν ἣτις θέλει μ' ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν φοβερὰν ταύτην εὐθύνην· ὁ παπᾶ Πέτρος θέλει φέρει εἰς τὸν βασιλέα τὰς παρακλήσεις μου. Ἐρρίκε! θέλω ἔλθαι νὰ σ' ἐπανεύρω· τὸ ὑπόσχομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ θέλω σὲ ἀποδοθῇ! »

Τὸ *Sair Mado* ἦτο ἡγκυροβολουμένον εἰς ἀπόστασιν τινα τῆς παραλίας, ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ φρουρίου λέμβοι ἐπηγαινοῦρχοντο ἀκαταπαύστως διὰ τὰς ἐτοιμκσίας τῆς ταχείας ταύτης ἀναχωρήσεως. Ὁ Μωδράϋ εὐρίσκετο πρὸ δύο ὥρων εἰς τὸ πλοῖον, ὅτε ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τῆς γυναικὸς τοῦ ἡδὴ ὁ δόκτωρ τὸν εἶχε προειδοποιήσει περὶ τῆς συμφορᾶς του, καὶ ὅτε ὁ παπᾶ Πέτρος ἐφθασεν, ἐκεῖνος ἦτον ἔξω φρενῶν. Ὁ μοναχὸς εἶχε μακρὰν πείραν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, διὰ καὶ κατώρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ πρὸς τὸν Μωδράϋ τὴν γενναϊότητα τοῦ νὰ ὑποφέρῃ τὸν χωρισμὸν τοῦτον. Ἡ Μαρία διήλθε τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας καὶ ὅλην τὴν νύκτα, καθημένη πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἐστραμμένους πρὸς τὸ πλοῖον, ὅπερ ἔφερε πᾶν ὅ,τι ἦτο προσφιλὲς εἰς αὐτήν. Ὀλίγον πρὸ τῆς αὐγῆς, ὁ παπᾶ Πέτρος ἦλθε μετὰ πολυάριθμον συνοδίαν νὰ ζητήσῃ τὸν νέον Δ' Ἐναμβούκ· ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐκράτει εἰς τὰ γόνατά της κοιμώμενον τὸ τέκνον τῆς· τὸ ἐνηγκαλίσθη σιωπηλῶς καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς τὸν μοναχόν, εἰποῦσα αὐτῷ μετὰ τὴν περίλυπον ἐκείνην ἀπαράξιον, ἣτις εἶναι ἡ μεγαλύτερα ἐκφρασις τῶν βικίων ὀδυνῶν.

— Δέου, εἰς τὸν Θεόν, πάτερ μου, δι' ἐμὲ, καὶ εἰπὲ εἰς τὸν Μωδράϋ ὅτι θὰ ἐπανιδώμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ἐπὶ πολλὴν ἔτι ὥραν, ἡ Μαρία εὐρίσκετο εἰς τὸ παράθυρον, γονυκλινῆς, ἀκίνητος, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα προσηλωμένους ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Τὸ βλέμμα τῆς ἠκολούθει πλοῖον ὑπερβαλμυκὸν ἐξηλείφτο, ἔως οὗ ἐγίνετο ἀφαντον ἐκεῖ ὅπου τὰ κυανὰ ὕδατα συνεχέοντο μετὰ τὴν γλαυκότητα τῶν σφραγῶν. Ὅτε δὲ δὲν ἐβλέπε πλέον τίποτε ἄλλο, εἰμὴ τὸ ἄπειρον καὶ κενὸν διάστημα, ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας, καὶ ἀνεφώνησε μετὰ τὴν ψυχὴν κυριευθεῖσαν ὑπὸ ἀπαισίων προαισθημάτων,

— Ὡς τοὺς ἐπανιδῶ τάχα, ὦ θεέ μου;

Ἐπειτα, ἐγερθεῖσα ὀρμητικῶς καὶ παρατηρήσασα περίξ αὐτῆς, ἐψιθύρισε μετὰ εἰδός τι τρόμου·

— Καὶ ἡδὴ ἐμείνα μόνη!

Ὁ δόκτωρ καὶ ἡ Παλῆδα εὐρίσκοντο πλησίον τῆς καὶ ἐπροσπάθησαν νὰ τὴν καθυσχάσωσιν, ἐνῶ δὲ διήρχετο τὴν αἰθούσαν τῆς Συνεδριάσεως, εἰσῆλθεν ὁ Λοκνβιλλιέρων. Ἰδοῦσα εἰς τοιαύτην στιγμὴν ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου ἡ ὀλεθρία ἐπιρροὴ εἶχε μεταβά-

λοι τὸν βίον τῆς εἰς πικρίας καὶ θλίψεις, δὲν ἔδω-
ν ἡθελὲν νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς· τὰ γόνατά τῆς ἐ-
κάμφθησαν, καὶ εἶπε μὲ φωνὴν μάλισ ἀκουομένην
καὶ μὲ ψυχρότητα·

— Συγχωρήσατέ με, κύριε, πλὴν δὲν ἠμπορῶ σή-
μερον νὰ σᾶς δεχθῶ.

— Ἦλθον μόνον, κυρία, διὰ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω
περὶ τῆς ἀφοσιώσεώς μου, ἀπεκρίθη ὁ κόμης μὲ χυ-
δαῖον ἦθος· εἰς πᾶσαν περίστασιν θέλω εὐρεθῆ ἑ-
τοίμος νὰ σᾶς ἀποδείξω τοῦτο.

Εἰς τὰς ἐκφράσεις ταύτας ἡ Μαρία δὲν ἀπεκρίθη,
εἰμὴ κλίνουσα τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξῆλθε βραδέως· ὁ
δὲ κόμης παρατηρήσας αὐτήν,

— Ἀ! ἐψιθύρισε μὲ μεγάλην χαρὰς ἔκφρασιν, δὲν
τὸν ἡγάπα λοιπὸν, ἀφοῦ τὸν ἀπέπεμψε τὸν υἱὸν τῆς
βέβαια θὰ κλαίει. . . Ὡ! Μαρία, Μαρία! ἐκεῖνος ὁ
ἄνθρωπος ἠθέλην ἀποθάνει ἂν ἔμενεν. Ἀλλ' ὄχι, δὲν
τὸν ἡγάπας. . . μωρὸς ἦμην πιστεύων τοιαῦτα.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ κόμης ἤρχετο συχνά-
κις εἰς τὸ φρούριον τοῦ Ἀγίου Πέτρου· πλὴν ἐστε-
ρεῖτο τῆς ἐξουσίας τῆς ὑποῖαν τόσον καιρὸν εἶχεν ἐ-
ξασκήσει, ἡ δὲ μικρὰ βασίλισσα δὲν τὸν διώριεν εἰς
τὴν προτέραν θέσιν του, ἥτις ἔμεινε χηρεύουσα. Ἡ
ἀναχώρησις τοῦ Μωδράβ ἐπέφερεν οὐκ ὀλίγην ἐν-
τύπωσιν εἰς τὴν ἀποικίαν καὶ καθησύχασε τοὺς μα-
κινώδεις ἐρεθισμοὺς, τῶν ὁποίων μικροῦ ἐδέχθη νὰ
γίνῃ θύμα· ἀλλ' οἱ ἐρεθισμοὶ οὗτοι δὲν ἐξηλείφθησαν
ἐντελῶς, διότι ὁ κόμης, ὅστις διὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ
τὸν Μωδράβ ὑπέστρεφεν ὅλας τὰς συνωμοσίας ταύ-
τας, εἶχε παροξύνει, καὶ μὴ θέλων, τὰ πνεύματα
εἰς ὑπερβολήν· ὁ Μωδράβ δὲν ἦτον εἰμὴ πρόφασις δι'
ἐκείνους οἵτινες πρὸ χρόνου ἐφέροντο ἐχθρικῶς πρὸς
τὴν μικρὰν βασίλισσαν. Ὅλοι οὗτοι οἱ ἀντιπολι-
τευόμενοι ἠθέλον νὰ χωρισθῶσιν ἀπὸ τὴν ἀπολύτον
ταύτην ἐξουσίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξηρτῶντο ἀμέ-
σως, καὶ νὰ καταστήσωσι τὴν ἀποικίαν μικρὸν κρά-
τος κυβερνώμενον ἀπὸ ἄρχοντας, ἐκλεγομένους με-
ταξὺ τῶν ἐντιμωτέρων κατοίκων, ὡς οἱ ἀρχηγοὶ
τῶν συνοικιῶν. Ὅλοι αἱ σκευωρίαι αὗται ἔμειναν
διὰ πολὺν καιρὸν μυστικαί· ὁ κόμης Λοανδιλλιέρος
δὲν ἦτο μεμιγμένος εἰς αὐτάς, καὶ δὲν τὸν ἐφοδοῦντο
μὲν πλέον, ἀλλ' οὕτω καὶ τὸν ἐμπιστεύοντο. Ἡ Μα-
ρία δὲν ἡγνόει ὅπως διόλου τί συνέβαινε περὶ αὐ-
τῆς, ἀλλ' εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀσφάλειαν ἐκείνην, τὴν
ὁποίαν πρέχει ἡ συνήθεια δυσχεροῦς θέσεως. Ἀν-
τιεῖχε μὲ ἀξιοθαύμαστον μεγαλειὸν ψυχῆς, ἐν τῷ
μέσῳ τῶν πικρῶν θλίψεων ὑπὸ τῶν ὁποίων περι-
στοιχίζετο. Τὰ πάντα καθυπετάττοντο εἰς αὐτὴν ὁ
κόμης, καὶ κανεὶς δὲν εἶχεν ἀθετήσαι τὸν περὶ πί-
πτειας δοθέντα πρὸς αὐτὴν ὄρκον· ἀλλ' ὅμως τὴν
παρουσίαν τῆς δὲν ὑπεδέχοντο πλέον αἱ αὐταὶ ἐνθερ-
μοὶ ἐπευφημίαι, καὶ μόνον οἱ δυστυχεῖς μαῦροι ἐ-
κραύγαζον ἀκόμῃ, ὅτε τὴν ἐβλαπτον διαβάινουσιν,

— Ζήτω ἡ μικρὰ βασίλισσα!

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει παρεῖλθον μῆνές τινες.
Ὁ Λοανδιλλιέρος ἐβόλεπε μὲ κατηρῆ ἀνησυχίαν, μὲ
κυρίαν ἀνυπομονησίαν, τὸ εἶδος τῆς ἀμύνει, τὸ
ὁποῖον ἡ Μαρία τῇ ἀντίστασιν εἰς τὰς ἀρνήσεις τῆς

ἐνυπῆρχεν εἰλὸς τι ἀδρανείας, ἀπέναντι τῆς θπειᾶς
αἱ ὁρμαὶ τοῦ κόμητος κατηνύοντο. Καὶ ὅμως δὲν
ἀπέβαλεν εἰσέτι πᾶσαν ἐλπίδα· ἤλπιζεν εἰς τὸν
χρόνον, εἰς τὴν ἐπιμονὴν του, καὶ προπάντων εἰς
τὴν ἀπομόνωσιν εἰς ἣν εὐρίσκετο ἡ Μαρία· δὲν ἐ-
γνώριζε μάλιστα ποία ἐλπίς τὴν ἐξωογόνει. Προῖταν
τινὰ πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος, θέλα μῆνας πε-
ρίπου μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μωδράβ, ἡ μικρὰ
βασίλισσα ἐπεριπατεῖ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς στηριζομένη
εἰς τὸν βραχίονα τοῦ δόκτωρος Ἰάντσωνος· ἡ Παλὰδα
ἐκράτει τὴν πλατείαν σκιὰν πεποικιλμένην με πε-
ρίεργα φυτὰ, καὶ εἰκονογραφίας, καὶ τὸ βεβήκον τῆς
κυρίας τῆς ἄλλαι δούλαι ἠκολούθουν μακρόθεν, ὁ δὲ
γέρον ἱατρός εἶχε τὸ ἦθος ἀνήσυχον.

— Ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐξαγοράζῃ τὸ κάθαγμα τοῦτο
τὰς ῥαδιουργίας ταύτας, χωρὶς νὰ ἐξολοθρεύσῃ τοὺς
συνεργούς του! ἐψιθύρισε ὁ δόκτωρ· πενήντα λίτρας
θὰ δίδει εἰς τὸν καθένα ἀπὸ τὸ ναυτιῶδες ἐκεῖνο
φυτὸν τὸ ὁποῖον ἐνταῦθα μὲν ὀνομάζουν πέτουρ, εἰς
δὲ τοὺς Παρισίους ταμβάκον· δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κό-
σμον ἄλλο μέρος, ὅπου νὰ ᾔναι οἱ ἄνθρωποι ὀλιγώ-
τερον δυσκίνητοι ὡς ἐδῶ.

— Δὲν εἰμαι τόσον ἥσυχος, εἶπεν ἡ Μαρία· σή-
μερον ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἀκούω εἰς τὰ μέρη τῶν βουνῶν
τὰς φωνὰς τῶν κηρύκων, καὶ βέβαια εἶναι ἐκεῖνοι οἱ-
τινες εἰδοποιοῦνται ἀπὸ τὴν μίαν οἰκίαν εἰς τὴν ἄλ-
λην, καθὼς ὅταν ἤρχοντο οἱ ἐρυθροειδεῖς.

— Δὲν σᾶς ἐφαίνετο καλὸν νὰ εἰδοποιήσωμεν τὸν
ἀρχηγὸν τῆς συνοικίας; . . ἐν περιπτώσει ταραχῆς
τοῦ λαοῦ, μὲ φαίνεται ὅτι δυνάμεθα νὰ ἐμπιστευθῶ-
μεν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους του.

— Τίς οἶδεν! εἶπεν ἡ Μαρία κινήσασα τὴν κε-
φαλὴν, οἱ στασιασταὶ παρασύρουν καὶ τοὺς ἡσυχούς
ἀκόμῃ ἀνθρώπους. Ὁ θεὸς νὰ φυλάξῃ τοῦ νὰ ἴδωμεν
τοὺς κατοίκους ὀπλισμένους τοὺς μὲν κατὰ τῶν δέ!

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσθη βαθύς τυμπάνων
κρότος καὶ ἀμέσως παρετήρησαν εἰς τὸ μέρος τῆς
ἀκτῆς, ἀπὸ τὸ μέρος τὸ λεγόμενον τοῦ Συνεδρίου,
πλῆθος ἀνδρῶν προχωρούντων· οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν
ἐκράτουν τουφέκια καὶ δόρατα, τῶν ὁποίων ἡ σιδηρὰ
ἀκωκὴ ἀπήστραπτεν.

— Διάβολε! ἀστράπτουν καὶ τὰ ὅπλα των! ἀ-
νέκραξεν ὁ δόκτωρ· ὅλα αὐτὰ τὰ κοντάρια ἦσαν σκω-
ρικισμένα καὶ βαλμένα εἰς τὴν ὀπλοθήκην ἀπὸ τὸν
καιρὸν τοῦ πολέμου τῶν ἐρυθροειδῶν . . ἴσως ἐρχον-
ται καθ' ἡμῶν, κυρία· τρέξατε, ἐμβῆτε εἰς τὸ φρού-
ριον καὶ κλείσατε τὰς θύρας.

— Καὶ διατί; ἀπεκρίθη ἡσυχῶς ἡ Μαρία. Ἄν
ἔλθουν νὰ μᾶς προσβάλουν, ποῖος θὰ δυνήθῃ νὰ μᾶς
σώσῃ; ἡ συνοδία τῶν φυλάκων; ἐξήκοντα ἄνθρωποι
κατὰ τόσου πλήθους ἐτοίμου νὰ μᾶς πολιορκήσῃ! . .
Ἄς ἐμβῶμεν εἰς τὸ φρούριον, ἀλλ' ἡ θύρα θέλει μεί-
ναι ἀνοιχτὴ καὶ θέλω τοὺς παριμένους εἰς τὴν μεγά-
λην αὐλήν.

Ἐν τούτοις τὸ στράτευμα ἐπροχώρει μὲ βῆμα ἐ-
πιθετικόν, ἐστρατοπέδευσε δὲ ἐμπροσθεν τοῦ φρουρίου,
καὶ τότε ἐδυνήθησαν νὰ διακρίνωσιν ὅτι συνέκειτο
ἀπὸ πλῆθος ἀποίκων τῶν συνοικιῶν τοῦ Ἰεροκλήρου

καὶ τοῦ Συνεδρίου· οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν εἶχον ὁπλίαι καὶ τοὺς ὁμήρους των. Ὁ ἀκριβὴς καὶ φιλαλήθης συγγραφεὺς τῆς Ἱστορίας τῶν Ἀρτιλλιών μᾶς διέταξε τὰ ὀνόματα τῶν ὑποκινησάντων τὴν στάσιν ταύτην· ἦσαν οὗτοι ἀνεψιὸς τις τοῦ πλοιάρχου Βαλλιαρδέτου καὶ δύο πλούσιοι ἄποικοι, Βιγεὼν καὶ Σινιάλοφ. Ἐκαστος αὐτῶν ἔφερε διακοσίους ἄνδρας καλῶς ὀπλισμένους καὶ ἀνδρειοτάτους· ἅμα ὁ στρατὸς ἐπλησίασεν, ὁ Λαφονταῖνος Ἑρών, διοικητὴς τῆς πλατείας τοῦ Ἀγίου Πέτρου, ἐσύναξε ταχέως ὅλους τοὺς ὑπ' αὐτὸν, ἡ δὲ φρουρὰ τῆς Μαρίας ἐτοποθετήθη εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς. Ἡ Μαρία διέταξε τὸν Ἑρών νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους του νὰ καταβιβάσωσι τὰ ὅπλα, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπροχώρησεν μόνῃ ἐνώπιον τῶν ἀποστατῶν μέχρι τῆς θύρας τῆς μεγάλης αὐλῆς· ἐκεῖ ἐστάθη καὶ εἶπεν ἀταράχως·

— Τί θέλετε, κύριοι, καὶ διατί παρίστασθε οὕτω ἐνώπιόν μου;

Ἀκατανόητος οἰμωγὴ ἤκούσθη. ἐγένετο σιωπὴ συγχύσεως καὶ ἀταξίας, καὶ ὅλοι ἀπήντησαν ἐνταυτῷ· ἔπειτα ὁ Σινιάλοφ προχωρήσας εἶπε·

— Κυρία, οἱ ἀξιότιμοι κάτοικοι συνηθροίσθησαν τὴν ὥραν ταύτην εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ Ὀρμου διὰ νὰ γνωμοδοτήσωσι περὶ τῶν συμφερόντων τῆς ἀποικίας. Ἐρχόμεθα ἐπ' ὀνόματί των νὰ σᾶς προσκαλέσωμεν διὰ νὰ παρευρεθῆτε καὶ ὑμεῖς εἰς τὴν συνέλευσιν ταύτην.

— Καμμία συνέλευσις δὲν δύναται νὰ συγκροτηθῇ χωρὶς νὰ προσκαλεσθῇ ὑπ' ἐμοῦ, ἀπεκρίθη μὲ γενναιοφυσίαν ἡ Μαρία· δὲν ἀναγνωρίζω καμμίαν ἀπὸ τὰς πράξεις τῆς νέας ταύτης ἀρχῆς. Ἀποσυρθετε λοιπὸν καὶ εἰπετε εἰς τοὺς πέμψαντας ὑμᾶς ὅτι εἰμαι πρόθυμος νὰ τοὺς ἀκούσω, ἂν θέλουν ἐνταῦθα νὰ μὲ καθυποβάλουν τὰς αἰτήσεις των.

— Ὑπὸ τὰ τείχη τοῦ φρουρίου καὶ ἐνώπιον τῶν πυροβόλων τῆς φρουρᾶς δὲν δύνανται νὰ ὁμιλήσω ἐλευθέρως, ἀπήντησεν ὁ Σινιάλοφ, πρέπει νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔκαμε κίνημά τι ὥς διὰ νὰ ἐπιθέσῃ τὰς χεῖρας εἰς τὴν μικρὰν βασιλίτσαν· τὸ κίνημα τοῦτο ἦτο τὸ σημεῖον τῆς προσβολῆς· οἱ στασιασταὶ ἐδοκίμασαν νὰ ὀρμήσωσιν εἰς τὴν αὐλὴν, ἐνῷ οἱ φρουροὶ, περικυκλώσαντες τὴν Μαρίαν καὶ μὲ τὰς λόγχας ἐμπρὸς, ἐπροσπάθουν νὰ τὴν κλείσωσιν εἰς τὰ δωμάτια τοῦ φρουρίου· ἀλλ' ὁ Βιγεὼν καὶ οἱ ἄνθρωποι του ἀμέσως κατέλαβον τὴν θύραν. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ταραχῆς ταύτης ἤκούετο μία φωνὴ κραυγάζουσα·

— Σώσατε, σώσατε τὴν Κυρίαν! . . .

Ἦτον ἡ φωνὴ τῆς Παλῆδας· ἡ δούλη εἶχε βρεθῇ ἐνώπιον τῆς κυρίας της καὶ τὴν ἐκάλυπτε μὲ τὸ σῶμά της. Μετὰ μικρὸν ὁ Σινιάλοφ ἔφθασε μέχρι τῆς μικρᾶς βασιλίσσης, καὶ ἀρπάσας αὐτὴν μὲ ῥωμαλέαν χεῖρα, τὴν ἐσήκωσεν ὁλωςδύοιλου λυσίκομον καὶ κεκαλυμμένην ἀπὸ αἶμα.

— Αἰχμάλωτος! αἰχμάλωτος! ἀνεφώνησαν πανταχόθεν, καὶ ὁλόκληρον τὸ στράτευμα ἐγκατέλειψε τὴν πλατείαν διὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Σινιάλοφ, ὅστις

ἔφερε τὴν μικρὰν βασιλίτσαν εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ Ὀρμου.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον.)

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.

Αἱ τελευταῖαι ἀνακαλύψεις ἐν Ἀσσυρίᾳ.

Αἱ ἀνακαλύψεις ἐξηκολούθησαν σπουδαιότατα κατὰ τὸν παρελθόντα δεκάετηρον εἰς τοῦ Κουνυγιουνζίκ τὰ ἀνάκτορα ἐν Νινευτ, ὧν ἀνισχύθη τὸ ἀνατολικονότιον πρόσωπον, πιθανῶς ἡ πρωτίστη τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος εἰσοδος, ἔχον ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ποδῶν μῆκος, καὶ κοσμούμενον ὑπὸ δέκα κολοσσιῶν ταύρων καὶ ἐξ γιγαντιαίων ἀγαλμάτων ἀνδρῶν. Οἱ ταῦροι εἰσὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον βεβλαμμένοι, καὶ τινες μάλιστα συντετριμμένοι. Ἀλλ' εὐτυχῶς τὰ κάτω μέρη ὅλων ἐπίσης εἶναι ἀνέπαφα, καὶ ἀνέπαφοι ἐπίσης αἱ ἐπ' αὐτῶν λίαν σπουδαῖαι ἐπιγραφαί. Δύο ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων περιέχουσι τὰ χρονικὰ ἐξ ἐτῶν τῆς βασιλείας τοῦ Σενναχερίδ, μετὰ πολλῶν εἰδήσεων περὶ τῆς θρησκείας τῶν Ἀσσυρίων, τῶν θεῶν καὶ τῶν ναῶν, καὶ τῆς οἰκοδομῆς τῶν ἀνακτόρων αὐτῶν.

Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται, ἄλλοτε αἰνιγματώδεις φαινόμεναι καὶ σχεδὸν οὐδεμίαν τοῖς πεπαιδευμένοις παρέχουσαι λύσεως προσδοκίαν, σήμερον, μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν τινῶν διγλώσσων τεμαχίων, καὶ διὰ τῶν ἐνδελεχῶν ἀγώνων τῶν σοφῶν Γροτανσένδου, Ρωλησῶνος, Ἰγκου καὶ ἄλλων, ἀναγινώσκονται σχεδὸν ἐπίσης εὐχερῶς ὥς αἱ Ἑλληνικαί, καὶ ἀσφαλίστερον τῶν Αἰγυπτιακῶν, καὶ ὁ ἐνεργῶν πάσας ταύτας τὰς ἀνασκαφάς, ὁ συνταγματάρχης Λαυάρδος, περιέλαβεν ἐκτὸς τοῦ περιγράφοντος τὰς ἀνασκαφὰς ταύτας συγγραμμάτων του, τὴν μετάφρασιν τῶν περισσοτέρων.

Ἐκ τῆς μιᾶς τῶν ἐπιγραφῶν μαρτυροῦμεν ὅτι ἐν τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς βασιλείας του ὁ Σενναχερίδ ἐνίκησε τὸν *Μερωδὰχ Βαλαδὰν*, βασιλέα τοῦ *Καρδουινὰς*, πόλεως καὶ τόπου, οὗ συνεχῆς γίνεται μνηεῖα ἐν ταῖς Ἀσσυριακαῖς ἐπιγραφαῖς. Ὁ βασιλεὺς οὗτος εἶναι ἤδη γνωστὸς εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὅστις ἐκ τῆς παλαιᾶς γραφῆς ἐνθυμεῖται ἀναμφιβόλως ὅτι ἀσθενοῦντος τοῦ Ἑζεκίου, ἐπέστειλεν *Μερωδὰχ Βαλαδὰν*, υἱὸς *Βαλαδὰν*, βασιλεὺς *Βαβυλώνος*, βιβλία καὶ μανὰ πρὸς Ἑζεκίαν, ὅστις ἐπέδειξε κομπαστικῶς τοῖς ἀπεσταλμένοις ἅπαντας τοὺς θησαυροὺς τοῦ οἴκου του. Οὕτως αἱ ἱερὰ ἑβραϊκά καὶ τὰ Ἀσσυριακὰ μνημεῖα ἐπικυροῦνται καὶ σαφηνίζονται ἀμολογίως.

Ἀλλ' ἡ σχέσις αὕτη ἀκολουθεῖ ἐτι λαμπροτέρῃ